

Mikor engedd el a kezét?

A száraz és nehezen emészthető közlekedési szabályrendszer súlykolása helyett életszerű, érzelmekre ható, közérthető közlekedésbiztonsági szemléletformáló programot hirdetett szeptember végén az Autós Nagykoalíció. Knezsik István, a szervezet elnöke szerint a felnőtteként feladatunk és felelősségünk, hogy jó példát mutassunk, és az életkoruknak és a közlekedési módnak megfelelően megtanítsuk a közlekedés alapvető szabályait a gyermekeinknek, hogy ennek révén a közlekedés közös nyelvét alkalmazva, együttműködően, felelősséggel, balesetmentesen érhesük el úticélunkat nap mint nap.

A közlekedés, a helyváltoztatási igény mindennapi életünk elengedhetetlen része. Munkanapokon a gyermekek óvodába, iskolába, a felnőttek dolgozni járnak, a kismama orvosi vizsgálatokra, az ifjú anyuka védőnőhöz igyekszik a babával, a nagymamák pedig a piacról szerzik be a hozzávalókat a vasárnapi leveshez. Hétfvégén a család elutazik kirándulni, a szerelmesek moziba, a kultúra kedvelők színházba, a fiatalok bulizni mennek.

Mindannyian jövünk-megyünk, sétálunk, kerékpározunk, buszozunk és metrózunk, taxizunk, vonatozunk, repülünk, vagy éppen autózunk. A helyváltoztatás szükséglete természetes számunka, mint ahogy az is, hogy közben figyelünk magunkra, saját testi épségünkre, értékeinkre, valamint a használt közlekedési eszköz sértetlenségére. Közlekedhetünk kis faluban vagy városban, földúton vagy autópályán, itthon vagy külföldön, feltételezzük, hogy mások is vigyáznak magukra és járművükre, sőt azt is magától értetődőnek gondoljuk, hogy ahogyan mi odafigyelünk másokra, előzékenyek és szabályosak vagyunk, úgy mások is odafigyelnek ránk az utakon. Azaz annak tudatában közlekedünk, hogy ahogyan mi, úgy mások is ismerik és használják a közös nyelvet, a közlekedés szabályrendszerét. Hiszen enélkül hogyan is tudnánk szót érteni egymással, elkerülve a bábeli zűrzavart, a baleseteket és a veszélyes közlekedési szituációkat? Egyáltalán, mikor lehet, mikor kell szert tenni erre a tudásra? Mikor engedhetjük el a kezét kisiskolás gyermekünknek, mikor engedhetjük útjára kamasz fiunkat első robogójával, és mikor lehetünk nyugodtak afelől, hogy a friss jogsis nagylányunk már biztonsággal rója a kilométereket az utakon? Meddig tart a felelősségünk szülőként, és ki a hibás, ha nem tanítjuk meg a következő generációnak a biztonságos közlekedés alapjait, a KRESZ alapvető gyalogos és kerékpáros szabályait? Ki a hibás, ha hiányos tudásuk miatt balesetet szenvednek?

Szülőként hatalmas boldogság megpillantani gyermekünket a szülőszobán, látni csetlését-botlását, első önálló lépéseit a nappali szőnyegen, majd látni végigtotyogni az utcán. De vajon mennyi ideig kell ölben tartani, mennyi ideig kell fogni a kezét, óvni, nehogy elessen? Mi az a pillanat, amikor nagyobb szabadságot adunk neki, hagyjuk, hogy tapasztaljon, hagyjuk, hogy elessen, hogy – biztonságos körülmények között – hibázzon? Meddig kell még utána kiáltanunk, hogy „Állj! A piros az tilos!” Milyen érzések kavarognak ilyenkor bennünk, és mi az, amitől megnyugszunk – minden rendben lesz? Ugye milyen izgatottak vagyunk, mikor először ül a kis háromkerekű nyergébe, mikor először löki el magát a rolleren, mikor megkapja első saját biciklijét? Ugye mennyire szeretnénk minél

AUTÓS NAGYKOALÍCIÓ

gyorsabban megtanítani, megvédeni az esésektől, megvédeni a hibázás lehetőségétől, segíteni és támogatni egészen addig, míg biztonságosan közlekedik?

Mennyiben különbözik ez attól, mikor néhány évvel később segítünk neki, hogy megszerezze a jogosítványát? Mennyivel tud akkor többet arról a Világról, a sebességről, a fékezésről, a veszélyes szituációkról, és arról a közös nyelvről, melyek segítségével önállóan is otthonosan mozog majd? Eleinte – valljuk be őszintén, visszatekintve saját múltunkba – vajmi keveset. Mégis, miután boldogan kezébe veszi a jogsit, mi odaadjuk neki a kulcsot. A kulcsot az autóhoz, az önálló járművezetéshez, a nagybetűs élethez. Pedig nem sokban különbözik ez a csetlés-botlás, a gyakorlati tapasztalatok megszerzése attól, mikor tizenévvél korábban megtette első önálló lépteit, vagy először ült a bringa nyergébe. Ahogy ott és akkor, ebben az esetben is érdemes lenne egy kicsit „fogni a kezét”, mellette ülni, és bár nem folyton-folyvást beleszólni, de ha kell, tanácsolni, támogató szavakkal terelgetni. Persze jogilag a felelősség az övé, de szülőként valahol a miénk is. A szakemberek szerint a fiatal járművezető körülbelül tízezer levezetett kilométer után válik rutinossá, ami nagyjából két évnyi átlagos autóhasználatnak felel meg. Az osztrákoknál éppen ezért vezették be, hogy két évig a friss jogsis csak úgy vezethet, hogy egy jogosítvánnyal rendelkező ül mellette az anyósülésen. Nálunk még nincs ilyen szabály, persze szeretneink biztonsága érdekében felelős szülőként hozhatunk ilyen döntést.

Figyeljünk magunkra, figyeljünk gyermekeinkre, figyeljünk másokra. Gondolkozzunk felelősséggel, tanuljuk meg, tanítsuk meg, és mindenekeelőtt mi magunk is jó példát mutatva alkalmazzuk helyváltoztatásunk során minden pillanatban a biztonságos közlekedés közös nyelvét. Jó utat!

Budapest, 2018. november 05.

További információval állok szíves rendelkezésükre:

Knezsik István elnök

Autós Nagykoalíció

ank@autosnagykoalicio.hu